

Rémvadász

Az Aranyfény Hegység északi csücskében, a Csorba Karom Menedéktől mintegy hétnapi járóföldre, ott, ahol a Melengetőként ismert folyó hétszeres zúgóval bukik a völgybe, különös alakú, hórihorgas szikla áll.

A környező erdők lakói nagy becsben tartják: jégvájta fülkéiben mécsesek lobognak, fogazottra mart kiszögellésein virágok, erős illatú bogyók, csillámló nemeskövek sorakoznak. Ajándékok. Ajándékok a szellemnek, mely a szikla mélyén pihen.

A Csorba Karom Menedék alatt borzadó sikolyra ébredt a hajnal. A felrebbenő madarak ricsajában hórihorgas férfi szórta le magáról takaróit, s botorkált felriadó társai felé.

- Halott! Guérin meghalt! Ébredjetek! - kiáltozta magasba csapó hangon.

Esőtől nyirkos kelmék hullottak a földre, ijedt emberek sereglettek a lármázó köré. Hatan azonban, mintha mit sem zavarná őket a hajnali földindulás, nem moccantak fekhelyükön. A többieknek elsőbben fel sem tűnt hideg nyugalma: Guérin, a halottat kívánta látni mind.

Felhúzott térdrel feküdt, nedves takaróját az álláig vonva; lehunytt szemmel, mintha csak aludna. Ám a porcelán bőr, a vértelen ajkak s a fagyottnak tetsző, merev ujjak a pokróc szegélyén cseppnyi kétséget sem hagytak: a kalmár lelke már messze jár.

- Selic! - harsogta túl valaki a zsidongást. - És Morten! Istenek az égben... Rorien, Melsias! Halottak mind! Suess... Arakis!

Akárha varázslat hintett volna hamis nyugalmat a táborra, mély csend lett hirtelen. Tanácstalan és rémült emberek meredtek egymásra. Kalmárok, szolgák, meg néhány botcsinálta kardforgató: egyik sem mert elsőként szólani.

- Hét.

Úgy nyíltak szét a középük lépő férfi körül, mintha fegyver kényszerítette volna őket.

- Hét? - visszahangozta rekedten a vezetőjük.

- Hét - bólintott a férfi. - Az első hét - tette hozzá tárgyilagosan.

Nador volt: fehér üstökű, hősín bőrű hegylakó, a Bolygószellem gyermeke. Ugyancsak túljutott már élete delén, arcát ráncosra marta a hegyi szél, szemében az öregek nyugalma lakott, de a háta egyenes maradt, s jobban bírta a megpróbáltatásokat bármelyik idegennél. Csaknem egy holdhónapja, hogy a kereskedőkhöz csatlakozott, s azok - jóllehet, két nador vadász kísérte már őket - szívesen látták: úgy vélték, minél több helyi tart velük, annál biztosabb útjuk lesz. S most...

- Az első hét? Az istenekre, miről beszélsz, öreg?

A nador nem felelt. Lassú léptekkel a halott mellé sétált, és lekuporodott. Gondolataiba mélyedve bámulta egy ideig, majd ujját a nedves földre mártva, bonyolult jelet rajzolt a homlokára. A síkságiak néma rettenettel figyelték.

- Suu-ohnaa - dörmögte az öreg. - Ő-Aki-Az-Esövel-Érkezik.

Felemelkedett, indult a következő vértelen tetemhez, ám a karaván vezetője elébe állt.

- Elég a hókuszpókuszából, nador! - A hangja éles volt, mint azoké, akiknek a rémület táplálja dühét. - Beszélj értelmesen, a mindenségét annak a kemény fejednek! - Arca sárgán fénylett a hajnali párában. A hegylakó eltolta magától a zekéje után nyúláló kezét.

- A ti nyelveteken úgy mondják, esőjáró - magyarázta szelíden, akárha reszkető gyermek állna előtte. - Hallottál már az esőjárók felől?

Szaporán pislogva, a kalmár végigtekintett emberein. Szemükben ugyanazt a félelmet látta, mely őt is csaknem megbénította: az ismeretlentől, a felfoghatatlantól való rettegést.

- Nem - krákolta. Megnyalta az ajkát. - Még soha - bökte ki, immár határozottabban.

A nador bólintott. Hátat fordított a síkságinak, egy közeli fatökhöz ballagott, és rátelepedett. A sűrű eget kémlelte, a hegycsúcsokat elrejtő fellegeket. Fáradt keserűség fátyolozta hangját, amikor megszólalt.

- Suu-ohnaa. Ő-Aki-Az-Esövel-Érkezik. A sötétség gyermeke, aki talán az ártó szellemek s a fekete lelkű emberek nászából született, valamikor a Világ Hajnalán. Éjszakai viharok embervérre szomjazó réme.

Körülvették, egymás szavába vágva, rendre-rangra való tekintet nélkül faggatták. Köröttük az esőszagú, párás pirkadat, a komor hegyek, előttük sok-sok mérőfalnyi út. Féltek. A nador nem kendőzte el az igazságot. Elmondta, hogy az esőjáró vissza fog térni, hogy közönséges acél nemigen fogja, s amúgy sem bocsátkozik küzdelembe, eltűnik, ha felfedezik. Mielőtt a rettegés hullámai végképp összezsáptak volna a feje felett, sietett megnyugtatni az utazókat: még sincs mitől tartaniuk, hiszen, ha behúzódnak valahová az eső elől, egyszerűen nem férhet hozzájuk a rém. Ám arról hallgatott, hogy képtelenség lesz minden áldott nap zárt helyen éjszakázniuk.

Csupasztalpú kölyök volt még, amikor először találkozott vele. Borzongató hidegre riadt azon az éjszakán; csendes eső esett, a szél permetet szórt a zsindeletetők alá. Ködfoltok imbolyogtak a szárnyékok körül, nyughatatlan kísértetnek tetszett valahány. És egy közülük valóban az éj lidérce volt: képtelenül nyúlánk, esőszürke alak. Mohón görnyedt egy gyereklány vékonyka teste fölé, alig karnyújtásnyira az elakadó lélegzettel ébredő fiútól, aki nem tudta ugyan, miféle rettenetet lát, úgy sikoltott mégis, akár nyúl a sas karmai között. De a hűgán már nem segíthetett. Mielőtt a felriasztott vadászok lerúgták volna takaróikat, az esőjáró feloldódott az éji ködben. Hét vértelen tetemet hagyott maga után. Az esőjárók többnyire beérik egyetlen zsákmánnyal, olykor két áldozatra is szükség van éhségük csillapítására - ám olyanról, mely hét embert gyilkolt meg egyetlen éjszakán, még a vén sámán sem hallott soha. Démoni szörnyetegként emlegették, s rettegetek, mert tudták, hogy visszatér. A fiú, aki elvesztette hűgát azon az éjjelen, az életét tette fel ellene. Megszerezte a szellemerőt, sámán lett maga is, hogy szembeszállhasson vele. Bejárta a Hegyi Királyságot, itt is, ott is hallotta a Rém nevét: a sarkában maradt, nem vesztette nyomát ötven hosszú esztendőn át. Az esőjáró végtelenül óvatos volt. Felfedezte a rejtőző őrszemleket, a virrasztó sámánokat, kijátszotta az oltalmazó jeleket. A hajnali köddel lopózott az emberek közé; hetet gyilkolt meg mindenütt, s ha tehetne, újra meg újra visszatért. Hat ízben találkozott, de nem sikerült elpusztítania. Ismerték egymást, ahogyan csak régi barátok s régi ellenfelek ismerhetik. Voltaképpen az sem volt bizonyos immár, vajon melyikük vadászik a másikra.

Hét napja, hogy elindultak a Csorba Karom Menedék alól. Hét napja, hogy hátrahagyták társaik sírját a csöndesen bölbongó fenyők között. Hórihorgas, szél és fagy formálta szikla tövében vertek tanyát, rettegő csoportba húzóva a tűz körül. Hiába talpaltak összeszorított szájjal, erejük határáig, belopta s meglepte őket az éj: meg kellett állapodniuk, pedig nem leltek sem hajlékot, sem barlangot, ahová behúzódhattak volna. Az öreg nadort okolták. Miatta maradtunk el - sziszegték félelem szűle haraggal -, mert hosszú órákra eltűnt a déli pihenő alatt! Megmondta ugyan, hogy ne várjanak rá, de nem mertek nélküle indulni. Meg kellett várniuk, mert a jelenléte adott csak elég erőt, hogy szembe merjenek nézni az éjszakával. S most csapdába ejtette őket a sötétség. Sokáig nem aludt egy sem. Az eget szemlélték aggodalmasan, a csillagok elé tolakodó, mind sűrűbb felhőket. Esni fog - szűkölték, reszkető ujjal vádolva az öreg nadort. Verjenek meg az istenek, esni fog! Aztán lassan, egymás után elszenderedett mind: legyűrte őket a kimerültség és a félelem. Az esőjáró a pirkadat első párafellegeivel érkezett. Képtelenül nyúlánk, ködszürke lidérc; néma, szürke eső ringatta jelenés. A szikla árnyékán túl várakozott: figyelt. Érezte a csomóba verődött testek melegét, hallotta szívük tompa dobaját. Az ereikben áramló vér súlyos lüktetését. Lassan sodródott közelebb, mind közelebb. Utóbb megtorpant.

Nyugtalan remegés futott át rajta, alakja körül opálos permatté foszlottak az esőcseppek. Félrebillentett fejével összpontosított, izgalma nem törhetett át hideg óvatosságán. Itt volt megint: az ember, aki az esőjáróra vadászott. Aki szellemeket hívott ellene, aki pusztító jelekkel övezte magát, aki gyilkos erőket idézett. Itt volt megint, mint már annyiszor, ám ezúttal - akárhogyan fürkészte is, bármennyire nem hihette -, ezúttal szellemei, jelei és erői nélkül. Védtelenül! Az esőjáró távolabb sodródott. Imbolyogva megkerülte a tábort, minden érzékével ártó jelek, őrszellemei, bármiféle veszedelem jelenlétét kutatva. De csak alvó emberlelkek csupasz aurája reszketett fürkésző akarata előtt.

Közelebb lendült megint. A nador vadászok egyike felnyögött; borzongva húzta össze takaróját, de nem ébredt fel.

Az esőjáró az öreg sámánt leste. Mélyen, egyenletesen aludt, s aludt valóban - az ilyesmit egyetlen melegvérű sem játszhatta meg az éj lidérce előtt. Mi hát a titok? Hol van a csapda, hová rejtette gyilkos erőit a rémvadász?

Mert valami biztosan lappangott valahol. Így volt ez mindig, valahányszor találkoztak, így lesz tehát ezúttal is. Valami van itt, valami figyel.

Hatszor akaszkodott össze a sámánnal, hatszor játszotta ki - igaz, úrrá nem lehetett felette egyetlen alkalommal sem. Legutóbb hét melegvérű életét orozta el, s a nagy ellenség fel sem neszelt gyermeki álmából - süketen és vakon szunnyadt oltalmazó jelei között. Fárad és gyengül talán?

Fárad és gyengül!

Veszít!

Veszít!

Az esőjáró végigsimított az öreg nador auráján; lehetetlenül finoman, fel ne riassa. Nem látott át rajta - soha nem látott át rajta -, valamiképp mégis másnak érzékelte, mint amilyennek korábban megismerte.

Miért más? Miért?

Fárad és gyengül!

Veszít!

Fölébe hajolt. Végtelen lassan, végtelen óvatosan - készen arra, hogy a legkisebb rezdülésre is meghátráljon. Lassan. Óvatosan.

Diadalmasan!

A shinaan vadász fellegekből lecsapó sárkányként robbant elő az alvó sámán testéből. A forgószél erejével taszította hátra, ölelte körül és roppantotta össze az esőjárót; győzedelmes rikoltása messze zengett a szellemsíkon, ahogy a sötét függöny mögül itt-ott elővillanó csillagok felé suhant.

A tűz körül mocsanatlanul heverték az emberek.

Szürke eső verte az ébredőket. Aggodalmas tekintetek fürkésztek a még ki nem bomló takarókat: alszik, vagy vértelen-hidegen fekszik alattuk az úti társ, a barát.

Egy-egy kényszeredett nevetés, szégyenből fogant durva tréfa jelezte, lassanként mindenki felkászálódott vackáról, ki az éjjel nyugodni tért.

Csak az öreg nador nem mozdult, hiába költögettek. Aludni látszott pedig: teste hűvös volt ugyan, de nem hideg, izmai ernyedten pihentek a hősín bőr alatt, arca nyugodtnak tetszett inkább, semmint merevnek.

Halott volt mégis, kétségtelenül.

Oly sok mindent kipróbált már. Volt óvatos, volt vakmerő, dolgozott finoman és roppant erővel, védekezett és támadott, számított a legapróbb lehetőségre is, és volt szándékosan hanyag. Sosem járt sikerrel.

Egyetlen útja maradt. Az út, mely csak elfelé vezet.

Öreg volt már, nagy tapasztalatú. Hatalmas barátai akadtak a szellemsíkon, s nem hiányzott belőle a szellemerő. Hogy shinaan vadász, pusztító erejű szelleményt idézzon maga mellé, semmiféle nehézséget nem jelentett számára - megtette korábban is, nem egyszer. Álcázta jelekkel, elrejtette fétisekben, uszította a távozó rém nyomára: az esőjáró felfedezte, kijátszotta mindannyiszor.

Egyetlen módja maradt csupán, hogy elrejtse a vadászt. Ha önnön testébe fogadja a shinaant, az éj lidérce nem fedezheti fel az erős aura mögött; titkon marad mindaddig, míg meg nem moccan. Amint azonban megteszi az első lépést, hogy az élet törvényei szerint hagyja el a testet, mely vendégül látta, lelepleződik tüstént: az álca tehát mit sem ér.

Ezért kellett megszegni az élet törvényeit.

Megidézőjének engedelmeskedve, a rejtőző szellemlény pompás haragja minden erejével, egyetlen villanásba sűrűsödve robbant ki a testből - töredéknyi esélyt sem hagyott az esőjárónak a menekülésre. Töredéknyi esélyt sem hagyott az emberléleknek a maradásra.

Örvénye könnyű falevélként ragadta magával az öreg nador szellemét; kitepte a testből, aztán elhullajtotta a hórihorgas szikla felett. Talán visszánézett rá, mikor diadalmas rikoltással felcsapott a felhők magasába.

Az Aranyfény Hegység északi csücskében, a Csorba Karom Menedéktől mintegy hétnapi járóföldre, ott, ahol a Melengetőként ismert folyó hétszeres zúgóval bukik a völgybe, különös alakú, hórihorgas szikla áll.

A környező erdők lakói nagy becsben tartják: jégvájta fülkéiben mécsesek lobognak, fogazottra mart kiszögellésein virágok, erős illatú bogyók, csillámló nemeskövek sorakoznak. Ajándékok. Ajándékok a szellemnek, mely a szikla mélyén pihen.

Forrás:

Codex fórum, Hawkwood postja, 2008. áprilisa
<http://www.akonyvesbolt.com/forum/index.php/topic,91.0.html>